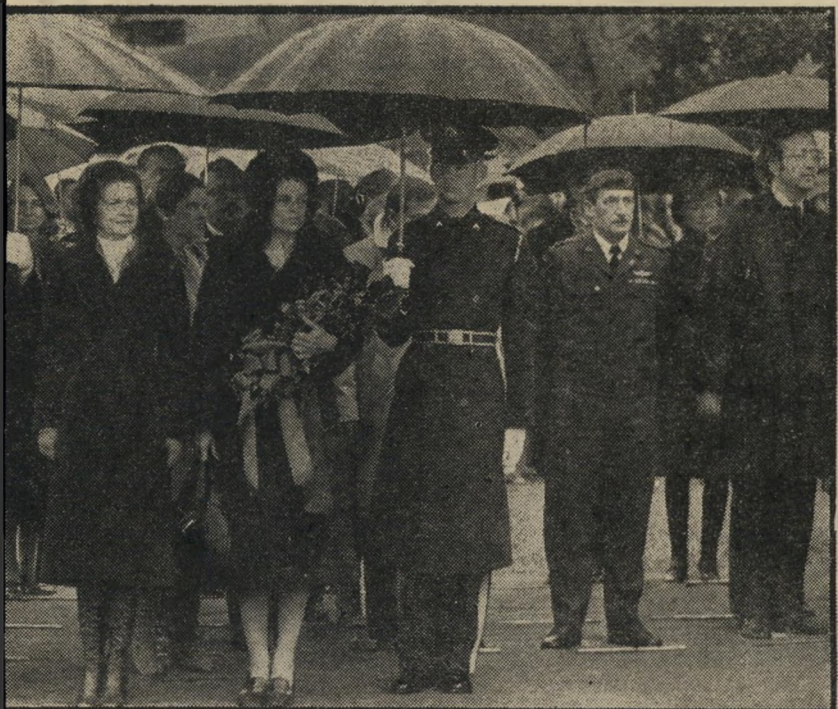

יושבים משמאל לימין: אלי מירזחי, מנהל לישכת ראש-הממשלה; שימחה דיניץ, שגריר ישראל בווינגטון; דן פתיר (ממושקף במרכז), יועץ-העיתונות של ראש-הממשלה; תתיאלוף אפרים פורג, מזכירו הצבאי של רבין ולאחריה רבין רעיית רה"מ.

התאומים הסיאמיים יצחק רבין בעת שיחתו עם ג'ראלד פורג, כשלימינו השגריר שימחה דיניץ ומנכ"ל משרדו עמוס עירן שבשל הדימיון ביניהם זכו בכינוי "התאומים הסיאמיים".

הגברת והיעצים לאה רבין (במרכז, מחזיקה בור'פרחים) בעת קבלת-הפנים בחצר הבית-הלבן בווינגטון, כשמאחוריה מציץ ראשו של עמוס עירן. מימין נראים אפרים פורג ודן פתיר.

יועצים בחליפות-ערב

אנשי-החצר של יצחק רבין, בעת קבלת-הפנים שנערכה לפמליית ראש-הממשלה בבית-הלבן בווינגטון. בתמונה ניתן לראות, סביב השולחנות הערוכים

אחרי סידרת ארוכה של פגישות ושיחות בווינגטון, אחרי ראש-הממשלה נשא נאום בפני הקונגרס וזמן קצר אחרי שנאלץ לעמוד מול מטר השאלות של סוללת עיתונאים גדולה במועדון-העיתון נות-הלאומי בווינגטון. יצחק רבין נאות או לדווח לעיתונאים הישראליים המסקי רים את מסעו, על שיחותיו עם נשיא ארצות-הברית ושרי-החוץ שלו. בהסכימו להשיב לשאלותיהם של הי כתבים הישראליים, היתנה עימם רבין תנאי מפורש: "הדברים הם לציטוט, אבל לא לייחוס." כלומר, העיתונאים יהיו רש"אים לדווח על תוכן הדברים שישמעו בפגישה, אבל אסור להם לייחס אותם לראש-הממשלה או לכתוב כאילו שמעו

ה יריבות האישית בין ראש-הממ" שמהן פרס, לא היתה מעולם בגדר סוד. היא היתה גם טבעית. מאז גבר יצחק רבין במרכז מיפגות-העבודה על פרס, בהצבעה על בחירת מועמד המפלגה לראשות-הממשלה, הפכו שניהם למתחרים במירוץ אחד. רבין זכה בוינוק, אבל שמעון פרס המשיך לרוץ צמוד בעקבותיו. רבין זכה בסיבוב הראשון. אבל פרס המשיך להמ" תין לו בפנינה. תוך כדי מירוץ אף ניסה להמעיך אותו, ל"שים לו רגל", או לר" חוף אותו פה ושם. ורבין לא נשאר חייב. רק המציאות היא שאילצה את שניהם לעבוד כצוות. זה בצד זה. כל אחד מהם

עימות רבין - פרס

"רעייתו הנושנה המתביישות"

נאלץ בכך בלוע צפרדע. שכן בדיוק באותה מידה בה סבור שמעון פרס כי רבין אינו מתאים לתפקידו, כראש-ממ" שלה, כך מאמין רבין שפרס הוא לא יוצלח מוחלט כשריביתחון ועצם כהונתו בתפקיד זה אינה אלא סיכון מחושב. שיש להשלים עימו באי-ברירה.

יריבות מעין זו היא לגיטימית בחיים הפוליטיים, כל עוד שומרים שני הצדדים על כללי המישחק. בשבוע שעבר הפר רבין את הכללים. הוא עשה מה שמכנים בלשון הילדים בישראל "שברו את הי כלים" — ולא משחקים. כתוצאה מכך הוא גרם לקרע בלתי ניתן לאיחוי בצוות המוביל של השילטון במדינה ונתן את האות לעימות גלוי בינו לבין פרס בהת-מודדות על ראשות-הממשלה.

אופיה המוסרי והתועלת של שיטת דיווח מעין זו שנוי במחלוקת. אבל עובר דה היא שזוהי הדרך בה בחר יצחק רבין לדווח על שיחותיו לעם בישראל, באמצעות הכתבים הישראליים בווינגטון.

ספק אם התפרצותו של רבין, שהור ציאה לפומבי את המאבק הפנימי החמור, הנטוש מזה זמן בינו לבין פרס, היתה אומנם יוזמה ומתוכננת. קרוב יותר לנכון להניח, שהיתה זו התפרצות ספונטאנית שרבין לא חזק את תוצאותיה ולא תבין את היקף התהודה שלה. חיה זה ביום החמישי בשבוע שעבר,

א ין ספק כי יצחק רבין היה מתוח מאוד בשעת התידור. על פי הדיי וחיים הוא הראה סימנים של חוסר-סבי לנות, חיה תוקפני בסגנונו, גילה איבה (המשך בעמוד 28)